

МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

№ 1-16419/13
17
18.07.13г.
2013 г.

№ 18/13
18/13
18/13
17.06.2013
СЪД
Ел. № 18/13
Дата 17.06.2013

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТАНОВИЩЕ

от Министерство на вътрешните работи
гр. София, ул. „Шести септември“ № 29,
представявано от Цветлин Йовчев-
министър на вътрешните работи

по конст. дело № 18/2013 г.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Конституционно дело № 18/2013 г. за установяване на настъпила несъвместимост с положението на Иван Валентинов Иванов на народен представител поради изпълнение на друга държавна служба и предсрочно прекратяване на пълномощията му на народен представител е образувано по искане на 48 народни представители от 42-то Народно събрание

С определение от 04.07.2013 г. Конституционният съд е допуснал за разглеждане по същество искането на народните представители.

В чл. 68, ал. 1 от Конституцията на РБългария (КРБ) е въведено понятието „несъвместимост“, с което се създава конституционна гаранция за безпристрастното и в съответствие с положената клетва изпълнение на правомощията на народния представител. Основната цел на несъвместимостта е да се създадат гаранции срещу недопустими въздействия от страна на външни спрямо законодателното тяло - Народното събрание сили - държавни и недържавни по своя характер. Наред с това несъвместимостта представлява и

гаранция за редовно присъствие и участие на народния представител в работата на Народното събрание.

Въведени са два вида на несъвместимост, респ. две забрани: забрана за народните представители да изпълняват друга държавна служба и забрана да извършват дейност, несъвместими по закон с положението на народен представител.

Първата забрана, формулирана в чл. 68, ал. 1 от КРБ, изключва възможността за едновременното упражняване на депутатски мандат и служба в държавния апарат. По този начин се гарантира спазването на принципа на разделение на властите, прогласен в чл. 8 от КРБ, както и предотвратяване на възможна непозволена намеса на изпълнителната власт в сферата на законодателната власт. Конституцията не определя вида на държавната служба. След като не са въведени други допълнителни изисквания, следва да се приеме, че изпълнението на всяка държавна служба е несъвместимо с положението на народен представител.

Държавната служба е дейност по осъществяване на функции на държавата от нейно име по изпълнение на определени правомощия от съответен държавен орган, за което служителят получава възнаграждение. Забраната да се заема държавна служба от депутат се отнася за всички държавни служби от държавния апарат, независимо дали са към изпълнителната или съдебната власт, президентството или общинските служби.

В чл. 127, ал. 1 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание също е разписана забраната народният представител да изпълнява друга държавна служба или да извършва дейност, която според закона е несъвместима с положението му на народен представител.

Съгласно чл. 3, т. 3 от Закона за държавния служител не са държавни служители по смисъла на този закон членовете на политически кабинети или съветници и експерти към тях, с изключение на ръководителя на звеното за връзки с обществеността.

На основание чл. 27, ал. 1 от Закона за администрацията (ЗА) министър-председателят, заместник министър-председателите, министрите, председателите на държавни агенции и областните управители създават на свое пряко подчинение политически кабинет. Ал.2 на същата разпоредба определя политическия кабинет като организационна структура със съвещателни, контролни и информационно-аналитични функции, която подпомага съответния орган на изпълнителната власт при определянето и провеждането на правителствената политика в сферата на неговите правомощия, както и при представянето ѝ пред обществото. Съгласно чл. 28, ал. 2, изр.2 от ЗА в политическия кабинет на министъра се включват заместник-министрите, началникът на кабинета, парламентарният секретар и ръководителят на звеното за връзки с обществеността.

С решение № 11 от 1998 г. Конституционният съд е изразил становище, че заместник-министрите, главния секретар на министерски съвет, областните управители и някои други висши държавни чиновници „не са държавни служители по смисъла на чл. 116, ал. 1 от КРБ, защото не са политически неутрални”.

На основание чл. 22, ал. 4 и чл. 26 от Закона за Министерството на вътрешните работи политическият кабинет в МВР подпомага министърът на вътрешните работи при изпълнение на неговите функции, като законодателят е определил изрично и съставът на същия: заместник-министри, началник на кабинета, парламентарен секретар и директор на специализираната административна дирекция за връзки с обществеността.

Предвид изложеното считам, че с назначаването на Иван Валентинов Иванов за заместник-министър на вътрешните работи, макар и за кратък период от време, не са изпълнени фактическите и юридически елементи, установяващи несъвместимост, по смисъла на чл. 68, ал. 1 от Конституцията на РБългария.

МИНИСТЪР:

ЦВЕТЛИН ИОВЧЕВ